

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/500/2015
Identifikačné číslo spisu:	5311205834
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5311205834.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, so sídlom v Žiline, Kuzmányho 26, proti žalovaným 1/ B., so sídlom v K. a 2/ P., bývajúccej v K., o zaplatenie 1 539,24 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 14 C 126/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. septembra 2013 sp. zn. 8 Co 145/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Čadca rozsudkom z 18. októbra 2012 č.k. 14 C 126/2011-111 návrh žalobcu zamietol a žalovaným náhradu trov konania nepriznal. Súd prvého stupňa mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že 6. januára 2009 sa stal npor. C. pri výkone štátnej služby služobný úraz tak, že vychádzal z vchodových dverí panelového domu č. XXXX/X na ul. V., schodište bolo zasnežené, chytil sa zábradlia a schádzal po schodišti. Po došliapnutí na druhý schod sa pošmykol, spadol na pravú stranu chrbta a utrpel zranenie, ktoré si vyžiadalo PN od 6.1.2009 do 5.2.2009. Keďže išlo o služobný úraz, zodpovednosť služobného úradu za škodu bola určená v rozsahu 100 %. Z tohto titulu bola poškodenému vyplatená náhrada za bolesť vo výške 434 € a náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s liečením vo výške 3,19 €. Uviedol, že v dôsledku práceneschopnosti npor. E. služobnému úradu vznikla škoda na služobnom plate v nemoci za mesiac január vo výške 438,23 €, náhrada služobného platu za mesiac január vo výške 519,91 € a náhrada služobného platu za mesiac február vo výške 143,91 €, spolu suma 1.539,24 €. Súd prvého stupňa poznamenal, že žalobca v konaní tvrdil, že za škodu zodpovedajú žalovaní 1/ a 2/, keďže si nesplnili svoju povinnosť v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“) zabezpečiť v zimnom období odpratanie snehu zo schodišťa, v dôsledku čoho utrpel zamestnanec žalobcu úraz. Súd prvého stupňa konštatoval, že zo smernice č. SM 7 - prevádzka, údržba, opravy domov vyplýva, že povinnosťou správcu je zabezpečovať pre vlastníkov a spoluvlastníkov bytov a nebytových priestorov správu, prevádzku, údržbu a opravy spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, nebytových

priestorov, príslušenstva domu za podmienok a v rozsahu podľa zmluvy o výkone správy podľa čl. III. ods. 9, 10, 11 Všeobecných podmienok na výkon správy bytov a nebytových priestorov. Z domového poriadku čl. 7, ktorý upravuje udržiavanie poriadku v dome súd prvého stupňa zistil, že o poriadok a čistotu v spoločných priestorov sa povinne starajú užívatelia bytov domu (vchodu) podľa poradia, resp. iným dohodnutým spôsobom, vtedy o tom rozhoduje väčšina užívateľov bytu. Podľa ods. 4 /čl. 7/ službu na udržiavanie čistoty a poriadku vo vchode určuje rozpisom na jednotlivé týždne domovník vchodu. Zo smernice č. SM č. 6 „DOMOVNÍK“ vyplýva, že medzi práva domovníka podľa písm. b/ patrí riadiť a kontrolovať upratovanie vo vchode a zabezpečovať odpratávanie snehu z chodníkov. Z uvedených dokladov mal súd prvého stupňa za preukázané, že v zmysle čl. 6/ domového poriadku zodpovedajú za zdržiavanie a poriadok v dome vrátane zimnej údržby, t.j. v zimnom období odstrániť sneh alebo poľadovicu pred vchodom samotní užívatelia bytov domu (vchodu) a to buď podľa poradia alebo iným dohodnutým spôsobom, o ktorom rozhodne väčšina užívateľov bytov. Súd z vykonaného dokazovania teda dospel k názoru, že za spôsobenú škodu služobnému úradu nezodpovedajú žalovaní 1/ a 2/, pretože sa nedopustili porušenia žiadnej povinnosti vyplývajúcej zo zákona alebo zo zmluvy o výkone správy. V danej veci nemajú pasívnu legitímáciu, prvostupňový súd preto návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline rozsudkom z 30. septembra 2013 sp. zn. 8 Co 145/2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa. Oboznámia sa s predloženými listinnými dôkazmi, a to so zmluvou o výkone správy, domovým poriadkom, ako aj smernicami č. 6 a č. 7, bol aj odvolací súd toho názoru, že vo vzťahu k aplikácii § 8 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., prvostupňový súd nepochybil. Dodal, že predmetné zákonné ustanovenie zakladá zodpovednosť správcu za všetky škody vzniknuté v dôsledku neplnenia jeho povinnosti vo vzťahu k vlastníkom bytov a nebytových priestorov, nie vo vzťahu k tretím osobám, pričom sa musí jednať o porušenie povinnosti vyplývajúcich zo zákona alebo zo zmluvy o výkone správy. Prítom z právneho predpisu upravujúceho problematiku vlastníctva bytov a nebytových priestorov ani zo žiadneho ustanovenia zmluvy o výkone správy nevyplýva povinnosť správcu zabezpečovať odpratávanie snehu. Správne prvostupňový súd podotkol, že touto problematikou sa zaoberá až domový poriadok a príslušné smernice. Z týchto vyplýva, že povinnosť odpratávať sneh majú jednotliví vlastníci bytov, a preto aj títo mali byť vo veci pasívne legitimovaní, konkrétne tí, ktorí si mali podľa rozvrhu v tom konkrétnom čase túto povinnosť plniť. Odvolací súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery okresného súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 písm. f/ O.s.p., keďže sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Uviedol, že sa nestotožnil s názorom odvolacieho súdu, že za spôsobenú škodu služobnému úradu nezodpovedajú žalovaní 1/ a 2/, nakoľko sa nedopustili porušenia žiadnej povinnosti vyplývajúcej zo zákona alebo zo zmluvy o výkone správy, nakoľko v danej veci nemajú pasívnu legitímáciu. Poznamenal, že to, že B. určitú časť svojej správy preniesol na domovníka, s ktorým však mal uzatvorený len pracovnoprávny vzťah, ho nezbavuje zodpovednosti za škody, ktoré vznikli.

Žalovaný 1/ vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol dovolaciemu súdu, aby predmetné dovolanie zamietol ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), za ktorého koná zamestnanec, ktorý má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 druhá veta O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho

pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Dovolateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľ tvrdí, že konanie je postihnuté vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí predovšetkým v tom, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nesprávny.

O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Uvedená vada konania je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces.

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Dovolaateľ namietal, že odvolací súd nesprávne interpretoval ustanovenie § 8 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., keď konštatoval, že za spôsobenú škodu služobnému úradu nezodpovedajú žalovaní 1/ a 2/, nakoľko sa nedopustili porušenia žiadnej povinnosti vyplývajúcej zo zákona alebo zo zmluvy o výkone správy. Namietal teda nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. však dáva možnosť konať pred súdom do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súď ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel odvolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplyva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným síce vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.) odvolací súd ale napriek tomu žalovaným 1/, 2/ nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože tieto si neuplatnili (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.